

Heid cat z 27/74

1 kinderdoop en verbond 2 kinderdoop en belofte

Gemeente,

De catechismus heeft een vraag en antwoord apart over de kinderdoop. En vanavond dan een preek apart over de kinderdoop. Daarbij kunnen we ons afvragen: 'doen we daar wel goed aan?'. Kunnen er onder tegenstanders van de kinderdoop dan geen echte kinderen Gods zijn? Nou, dat kan, maar ook kinderen Gods hebben niet altijd een recht zicht op hoe God Zijn Gemeente leiden wil en geleid wil hebben. En als het je eigen kind is, kun je dan niet beter zoeken naar wat je verbindt dan naar wat je onderscheidt van elkaar? Moeten we de verschillen wel op gaan sporen en onder de loep gaan nemen? Zijn de verschillen eigenlijk wel zo groot?

Soms, vaak toch wel. Vaak blijkt dat de keuze voor de volwassendoop niet los staat. Dat het gewoon niet waar is: we denken overal hetzelfde over, alleen in plaats van kinderdoop hebben wij alleen volwassendoop. Wie een evangelische of Pinkstergemeente binnenkomt waar alleen volwassendoop gehanteerd wordt, die merkt al gauw dat er meer verschillen zijn. De sfeer in de dienst, de invulling ervan, de prediking die er plaatsvindt. En in vele gevallen voelt iemand die voor de volwassendoop is dat zelf ook aan. Die kan het in een kerkelijke gemeente, wat lichter of zwaarder, niet meer uithouden. Het is niet 'alleen' de kinderdoop/volwassendoop die verschil maakt. Het hangt samen met andere dingen. En dat is wel een gesprek waard. Probeer dat ook open en mogelijk te houden.

Dat kinderdoop/volwassendoop samenhangt met meer blijkt ook uit antwoord 74. Want als er gevraagd wordt naar de kinderdoop dan gaat het in het antwoord over verbond, belofte, geloof en kerk. Naar al die andere elementen zijn samenhangen en verbanden. En wie het steentje van de kinderdoop uit de muur wrikt, die zorgt ervoor dat ook andere stenen van ligging gaan veranderen en niet goed meer liggen. Want ten diepste gaat het om God en mens. Hoe zien wij een mens, een pas geboren mensje, een baby, of een ongeborn mensje. En daar hangt mee samen wie is God en hoe is Zijn genade?

Het Bijbels mensbeeld is helder en daar mag en kan geen misverstand over bestaan. Juist in het doopformulier wordt dat helder omschreven. Dat wij met onze kinderen in zonden ontvangen en kinderen des toorns zijn. In Adam begrepen. Psalm 51, Romeinen 5. En daarom in hem aan het oordeel onderworpen. Delend in de vloek en het oordeel dat God over

Adam uitsprak. En delend in de zondigheid die Adam over zich heen haalde. Onbekwaam tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. Als een vis in de zonde in de vervreemding van God. Die er niet uit kan en wil komen en er niet uit kan en wil gehaald worden.

En dat houdt dan twee dingen in:

een klein kindje, ongeboren kindje heeft al genade nodig! Van stonde aan zodra het tot leven kwam in de moederschoot. Want God doet nooit onrecht als Hij mensen buitensluit. Laat in hun val en verderf. Dat hebben zij verdiend in Adam en dat willen ze zelf ook.

En het tweede: God zal de eerste moeten zijn. Die vraagt en zoekt en Die wederbaart en een mens innerlijk vernieuwt en verandert. Het zal vanuit en door Hem moeten gebeuren, want anders zal het nooit gebeuren.

En dan zeggen we toch al direct: daar past de kinderdoop toch wel geweldig goed en mooi bij. Dat een kindje al direct genade nodig heeft, zoals de doop al aan een kindje bediend word. Dat beeldt de kinderdoop dan toch wel treffend uit. En dat God de Eerste is en zal zijn zonder en voor een mens erom vraagt, dat beeldt de kinderdoop toch wel precies uit.

Als je daarover praat met elkaar en iemand die de volwassendoop voorstaat en iemand die de kinderdoop voorstaat zijn het hier over eens, kunnen samen de Dordtse Leerregels met instemming lezen, dan is toch een geestelijke eenheid en herkenning. Maar die voorstanders van de volwassendoop zijn er niet zoveel in Nederland.....

En dan zeggen we ook: het is toch wel heel wat om een kindje te doop te houden. Om daar te staan bij het doopvont met je kleine lieveling op de arm en te erkennen: in zonden ontvangen en geboren, aan allerhande ellende ja aan de verdoemenis zelf onderworpen. Dat lieve kindje! Dat kun je alleen van harte belijden als je het van jezelf hebt ontdekt. Innerlijk zo verdorven, zo onrein. Zo tegen God en Zijn genade. Zo onder Gods toorn en oordeel. En dat zit zo diep, dat gaat zover terug, dat zat er altijd al in. Zover ik maar terug kan bedenken, zo verweven met mijn leven zelf. En dat kan bij mijn kindje niet anders zijn dan het bij mij zelf is. Daar sta je dan als doopouder. Of: je staat er zo niet, maar als een gespleten mens. Die niet gelooft wat hij doet, niet beleeft wat hij belijdt.

En dat God dat doet, dat God van stonde aan genadig is en dat Hij de Eerste is en wil zijn dat zegt Hij tegen Abraham. Waar God Zijn verbond opricht met Abraham. De gelovige Abraham. Maar dan ook met

zijn zaad, zijn nageslacht. Ik zal u tot een God zijn en gij zult Mij tot een volk zijn. Tot een God zijn:daar zit alles in. Als Vader, Zoon en Heilige Geest. Dat ging om meer dan het land Kanaan en aardse welvaart. Dat ging om God en alles wat Hij is en geeft aan zaligheid. God scheept ahw Abraham in in een schip op weg naar de haven der heerlijkheid. En Hij neemt zijn nageslacht ook direct mee in dat schip. Want Abrahams zaad is een heilig zaad:apart gezet in het verbond onder de belofte. Toebehorend aan God.

En nu maakt Paulus in Romeinen 4, Galaten 3 en Hebreëen 8 en 11 bijvoorbeeld steeds duidelijk dat Abraham garant staat voor al de gelovigen. Dat het evangelie en heil dat Paulus verkondigt exact hetzelfde is als wat Abraham al verkondigt is en geloofd heeft. Het gaat Oude en Nieuwe Testament door om één hetzelfde geloof. Om één en dezelfde zaligheid. Om één en dezelfde weg tot zaligheid. Waarin God de Eerste is en waarin God alles doet en geeft. Daarom kan in I Corinthe 7 ook gesproken worden oer kinderen die heilig zijn. Als maar één van de ouders gelovig is, dan ook dan nog zijn de kinderen heilig. Heilig: apart gezet in het verbond en onder de belofte. Toebehorend aan God.

God neemt het zaad der gelovigen op in Zijn verbond van geslacht tot geslacht. Weet u wanneer dat zo geweldig van belang word? Als het gebeurt dat een vader en moeder in verwachting zijn. En nog voor de geboorte of kort daarna overlijdt dat kindje. Miskraam zegt men dan, of levenloos geboren. En het kamertje blijft leeg. En de kraamtijd blijft uit. En dan? Dan komt een keer de vraag naar boven: waar is ons kindje nu? Wat is de eeuwige bestemming van ons kindje? Dan is dat een vraag. Een vraag, want je kunt niet zeggen: natuurlijk is zo'n kindje in de hemel. Het heeft geen kwaad gedaan en was zich nergens van bewust. Zo'n kindje hoor gewoon in de hemel. Nee, nee, dat kun je niet belijden. Je kent je Bijbel, je kent jezelf. In Adam.....

Maar, en u kunt het lezen in de Dordtse Leerregels hoofdstuk 1 par 17, de gelovige ouders moeten niet twijfelen aan de zaligheid van hun jonggestorven kinderen. Vanwege het verbond. Ze waren ingescheept en konden niet overboord springen. Ze zijn vooruitgehaald om al voor hun ouders de haven in geleid te worden. Uit kracht van het genadeverbond. Dat God al Zijn handen onder een kindje houdt voor het geboren is. Uit genade zalig. Ook zo'n kindje. In elk geval als één van beide ouders gelovig is. En als dat niet zo is: dan weten wij het niet, dan moeten wij zwijgen. En als dat kindje zelfs niet gedoopt kon worden?

Daar hangt het niet van af: het verbond is er zodra er leven is, de doop is de zichtbare bevestiging achteraf. Maar dat verbond was er al eerder.

Wat stelt dat mensenlevens in een bijzonder licht. Hoevele jonggestorven kinderen zijn er niet in de gemeente, die nooit een naam gekregen hebben. Maar zij zijn in de heerlijkheid. Door niemand gekend, gezien op aarde, maar wel in de hemel. En anderen, mensen van naam op aarde, gezien en gekend door miljoenen, bekend uit de politiek of uit de sport of uit de kerk, zij waren op aarde bekend, maar in de heerlijkheid niet. Wat relativeert dat veel. Heel veel.

2 kinderdoop en belofte

Ja, maar zo denken we verder en mee, we zijn nu eigenlijk een beetje uitgegaan van doop en verbond. Zoals vroeger besnijdenis en verbond. Maar daar liggen nog wel eens flink wat vragen. Is dat wel zo? De catechismus zegt ten tweede dat ook de kinderen de verlossing van de zonde en de Heilige Geest word toegezegd, word beloofd. Daarvoor willen wij eens nadenken over Romeinen 4:11. Paulus is bezig aan te wijzen dat hij predikt wat al in het oude Testament bekend was. Zoals Abraham ook geloofd heeft en zalig is geworden. En dan zegt Paulus de besnijdenis was een zegel van de rechtvaardigheid des geloofs. Zeg maar van het nut des geloofs. Van wat de inhoud van het geloof is. Van wat het geloof aangrijpt en in ontvangst neemt. En dat zijn twee dingen: het geloof heeft als inhoud de vergeving van zonden en de vernieuwing van het hart. Daarvan was de besnijdenis een zegel zegt de Bijbel. En die geloofsinhoud werd verzegeld aan Abraham: hij moest zich besnijden. Maar: die geloofsinhoud moest ook verzegeld worden aan Izak en al Abrahams zaad. Ja, maar Izak geloofde nog niet, Izak vroeg er niet om, Izak..... en toch: de geloofsinhoud van vergeving en vernieuwing moest aan Izak verzegeld worden. Dat God ook hem vergeving en vernieuwing toezegde en beloofde. En nu de doop. Waar is die een zegel van? Het water van de doop. Niet van het geloof. Want water en geloof hebben geen overeenkomsten. Maar wel die rechtvaardigheid van het geloof. Vergeving en vernieuwing. Water als teken van het bloed van Jezus:vergeving. Als teken van de Geest van Jezus:vernieuwing. Dus ook van de rechtvaardigheid des geloofs, net als de besnijdenis. Dus besnijdenis en doop zijn zegel van exact hetzelfde. En daarom mag en mot de doop ook aan kinderen bediend worden. Want ook nu nog belooft God kleine kinderen de vergeving en de vernieuwing. Dus: de kinderdoop!

Het is dus niet zo zoals je wel eens hoort bij mensen van de volwassendoop: dat ik geloof, daarmee zet ik de stap naar God toe, en dan laat ik mij dopen en God belooft me vergeving en nieuw leven. Nee, maar God belooft mij vergeving en vernieuwing, dat verzegelt Hij met de doop, en die belofte brengt mij tot geloof waardoor ik de belofte aangrijp en omhels. Maar het verbond en de belofte zijn de moeder en het geloof is de dochter.

We denken maar aan het beeld, en natuurlijk gaat beeld mank, maar aan het beeld van de cheque. Een cheque van de plaatselijke bakker die goed is voor brood ter waarde van € 50,-. Als er echte crisis komt dan mag je die cheque nemen en laten zien aan de bakker en je krijgt voor zoveel geld brood mee. Zonder iets te betalen mag je het vragen en krijg je het mee. Maar o als iemand die cheque in een laatje weglegt van zijn leven en niet meer aan denkt. Die kan van honger sterven als er armoede komt. En met de cheque aan brood in huis verga en sterf je van honger.

God belooft vergeving en vernieuwing. En de doop is als het papier van de cheque: zichtbaar gemaakt en je gegeven. Met maar één bedoeling: dat ik in mijn leven met deze cheque naar de hemelse toonbank ga en smee om de vervulling. Om vergeving, om vernieuwing. Want dat heb ik nodig. Zonder vergeving ga ik verloren, klaagt de schuld mij aan en kan ik niet betalen. Zonder vernieuwing blijf ik blind: blind voor mijn zonden, blind voor Christus, blind voor alles van God. O HEERE, geef mij wat op die waardebon staat. Geef mij wat U hebt beloofd. En Hij geeft het, ik mag erom vragen, zonder dat ik iets heb om te betalen, zonder dat ik iets heb aan goede werken. Maar de doop is het bewijs: ik mag erom vragen en het zal mij gegeven worden.

Maar als ik de doop vergeet. De beloften vergeet. Achteloos laat liggen. Omdat ik leef voor het aardse. Of omdat ik leef en genoeg heb aan mijn godsdienst op zich. En ik laat de beloften voor wat ze zijn. En de cheque ligt in de kast van mijn leven, maar ik ga onverzoend en onvernieuwd verloren. Want ik heb niet gewild. En de belofte was mij gedaan en de cheque ervan gegeven, maar ik heb het niet geacht.

Nooit vergeten dat er twee soorten kinderen des verbonds zijn. En liggen de Bijbelse lijnen zo: die ongehoorzame verbondskinderen die door ongelooft de belofte krachteloos maakten dat is eigen schuld, eigen keuze. En die gehoorzame kinderen van het verbond, die kwamen en smeekten om vervulling, dat is puur genade. Puur vanuit God en Zijn

belofte die overal doorheen brak.

En later, heeft de doop dan nog iets te betekenen? Jazeker. Als je mag bezig raken met de dingen van de Heere. Het Woord krijgt meer en meer zeggingskracht over je leven en maakt je biddend. Misschien doet iemand belijdenis. Je gelooft! Heerlijk. Maar dan komen er andere tijden. De twijfel gaat knagen. Is het wel echt, meen ik het wel, of doe ik het voor de vorm, omdat ik weet dat het zo hoort? Alles wankelt. Of er komt tegenspoed. Gezondheid, relaties, innerlijk. Het lijkt zo donker. Weet God van me af, wil God van me afweten? Of schuldbesef drukt zo neer: kan/wil God zo iemand nog genadig zijn? Maar, zegenrijk maar, de kinderdoop heeft duidelijk onderstreept, bevestigd: de HEERE bedoelt het wel goed met mij. Hij is gewillig mij te behouden. Hij heeft ondubbelzinnig laten blijken in de doop. Als ik niet meer weet o fik het wel echt meen naar God toe, dan zegt de doop: God meent het wel naar jouw toe. Als mijn geloof wankelt, mijn goede gezindheid wankelt, dan toont de kinderdoop: Gods goede gezindheid is vast en zeker. God zij dank hing de doop niet af van mijn geloof! Maar van Gods goedertierenheid/verbondstrouw. O als de lamp van de doop toch hing aan de draad van mijn geloof, o dan zag het er zo slecht uit. maar het is net andersom: de lamp van mijn geloof hangt aan het koord van Gods verbondstrouw en belofte.

Zo is het heel wat om als ouders je kind ten doop te houden en op te voeden. Het bepaalt je bij je roeping: om onze kinderen voor te leven dat vergeving en vernieuwing de dingen zijn waar het om gaan. De noodzaak van vergeving. De noodzaak van vernieuwing. Het allerbelangrijkste. De dienst van de HEERE centraal in het gezin. Die niet laten verdringen. Alles wat daar afbreuk aan doet moet wijken. Of het nu is de haast waardoor het Bijbellezen afgeraffeld moet worden, of de zondige gewoonte waardoor de dienst van de HEERE zijn glans verliest. En de rijkdom daarvan te laten zien en uit te stralen. Hoe heerlijk het is deze God te dienen. Zijn dienst waar te nemen. Zodat je kinderen één ding merken: vader en moeder die leven eruit en ervoor. Die weten wat de doop betekent. En die kennen de rijkdom ervan.

En dat mag je doen in de bedding van het verbond. Dat wil zeggen: Zijn Naam aanroepend. HEERE, wilt U de opvoeding zegenen. En HEERE, dat wilt u, daar hebt U de doop voor gegeven. En ook alle scherven van de opvoeding kunnen niet ongedaan maken dat die

bedding eronder ligt: HEERE, gebruikt U het.

En dat blijft, ook als kinderen niet meer bereikbaar zijn. Ouders hebben moeten loslaten. Het kind ging en gaat zijn eigen weg, van de Heere en Zijn dienst vandaan. Eerst kon er nog over gesproken worden, later ook dat niet meer. Elk aanknopingspunt is weg. Maar, zegenrijk maar, waar God dit kind in Zijn verbond heeft opgenomen, heeft Hij Zijn Naam aan dit kind verbonden. Dan mogen we de Heere daaraan houden en daarop pleiten. De Heilige Doop heeft dat bevestigd en verzegeld. Zo kan/mag er ook gebeden worden voor gemeente en kerk. Denk aan het bidden van Mozes voor het volk in Exodus 32:11-13, van Jozua in Jozua 7:9, van Asaf in Psalm 74:20. Van Daniel in Daniel 9. "Doe het om Uws Naams wil". En zo heeft Hizkia gebeden voor zijn zoon Manasse. Maar toen Hizkia stierf leefde Manasse nog onbekeerd. Maar hij is tot bekering gebracht zelfs jaren na de dood van zijn biddende vader Hizkia. (II Kronieken 33).

Gebed voor mijn kinderen - Geke Wiersma

Ik leg de namen van mijn kinderen in Uw handen.
Graveer Gij ze daarin met onuitwisbaar schrift.
Dat niets of niemand ze meer ooit daaruit kan branden,
ook niet als satan ze straks als de tarwe zift.

Houdt Gij mijn kinderen vast, als ik ze los moet laten
en laat altijd U kracht boven hun zwakheid staan.
Gij weet hoe mateloos de wereld hen zal haten,
Als zij niet in het schema van de wereld zullen gaan.

Ik vraag U niet mijn kinderen elk verdriet te sparen,
maar wees Gij wel hun troost, als ze eenzaam zijn en bang.
Wil om Uws naams wil hen in Uw verbond bewaren.
en laat ze nooit van U vervreemden, nooit, hun leven lang!

Ik leg de namen van mijn kinderen in Uw handen.

Zo veel kracht ligt er in Gods verbond, in Gods belofte. Zoveel waarde heeft de kinderdoop. Laten wij hem hooghouden.

Amen